

ОРГАН ПАРТБЮРО, КОМІТЕТУ ЛКСМУ, ПРОФКОМУ
ТА РЕКТОРАТУ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ імені О. М. ГОРЬКОГО

УСПІХІВ, ЗДОРОВ'Я, ЩАСТЯ

На лекціях, семінарах, на практиці в школі — скрізь ми знаємо Олександру Дмитрівну Мішину як викладача з великими знаннями, чуйним серцем, як скромну, задушевну людину. Скільком із нас вона допомогла стати фахівцем педагогічної справи, де тільки не працюють її вихованці! А скільки сил і енергії віддає вона громадській роботі! Ось уже кілька років обирають Олександру Дмитрівну у члени профкому інституту. Треба сказати, що і тут вона з честю виконує свій почесний обов'язок. Та є справа, якій

Олександра Дмитрівна віддає, здається, найбільше душевної сили. Це робота редактором факультетської стінної газети. Хто з нас не замилується кожним номером «Радянського педагога» — красиво оформленого, змістовного. Тут чудові ілюстрації і заголовки, зроблені умілою рукою редактора, і підбірки цікавих матеріалів, що глибоко відбивають життя факультету. Саме завдяки її старанням наша газета була відзначена на районному огляді.

І ще є одна пристрасть у нашого викладача. Туризм — ось чим захоплюється вона — і знову глибоко, з усім запалом душі. Не одну сотню кілометрів пройшла вона разом із студентами по Криму, Кавказу, вивчаючи природу, загартовуючи волю і характер.

Від усієї душі поздоровляємо вас, Олександро Дмитрівно, із міжнародним святом 8 березня. Бажаємо вам нових успіхів, здоров'я, щастя!

**М. ПАНЧЕНКО,
Г. МАКСИМЕНКО,**
студенти педагогічного
факультету.

* *

Відбулося засідання партійного бюро мовно-літературного факультету, на якому було заслухано звіти комуністів, що самостійно вивчають теорію марксизму-ленізму, — П. К. Волинського, Ю. С. Кобилецького, Б. М. Кулика. Не тільки в своїх наукових працях, а й у викладацькій роботі вони творчо застосовують окремі положення корифеїв найпереводішого вчення в світі, матеріалів XXII з'їзду КПРС, постійно стежать за всіма новинами партійного життя. Члени бюро залишилися задоволеними з роботи цих товаришів.

Пленум розпочав роботу

5 березня 1962 року у Великому Кремлівському палаці відкрився Пленум Центрального Комітету КПРС. На порядку денному Пленуму питання про завдання партії по поліпшенню керівництва сільським господарством.

З доповіддю «Сучасний етап комуністичного будівництва і завдання партії по поліпшенню керівництва сільським господарством» виступив Перший секретар ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР товариш М. С. Хрущов.

Радянська жінка

Серед депутатів Верховної Ради СРСР п'ятого скликання — 366 жінок. Понад 2500 жінок обрано до Верховних Рад союзних і автономних республік, 154 жінки обрані депутатами Верховної Ради УРСР.

У нашій країні серед спеціалістів з вищою і середньою освітою — 59 процентів жінок. Лише в науково-дослідних інститутах, лабораторіях Академії наук УРСР понад 900 жінок — наукових працівників.

На XXII з'їзді КПРС було обрано делегатами 1073 жінок, що становить 22,3 процента загального числа делегатів.

По Україні «Медаллю материнства», орденом «Материнська слава» на 1 лютого 1962 року нагороджено 877 тис. 107 матерів, звання «Мати-героїня» присвоєно 9 тис. 189 жінкам.

Бабуся купила нову книгу. Таня задоволена. Єлизавета Юхимівна Кастеллі тільки що повернулася з роботи. Фото В. Тимошенка.

НАМ ПИШУТЬ ВИПУСКНИКИ

Енергії у мене вистачить

Коли я приїхала за призначенням у Сімферополь, то в облВНО довго не могли визначити, де має робоче місце: в школі, дитсадку. Була навіть думка залишити мене інспектором, але, на щастя, цього не сталося — не підійшла характером. Тепер працюю в середній політехнічній школі. Викладаю в чотирьох старших класах, що готують вихователів образотворчої діяльності. Опираюся на програму педучилища і, звичайно, по-своєму її «переробляю», відповідно до умов. Труднощі, можна сказати, позаду. Особливо допомагають мені альбоми, зроблені в інституті, але їх доводиться систематично доповнювати.

Дуже багато мені дає те, що я працювала, навчаючись на 3 і 4 курсах, в дитячому садку,

а також практика на третьому курсі. Іноді так захоплюєшся, що хвилювання передається на учнів, і вони сидять зачаровані. В такі хвилини почуваєш себе найщасливішою людиною в світі.

Турбує мене одно. Нещодавно директор школи доручив мені організувати університет дошкільного виховання, а ось програм з цього предмету немає. А тому я дуже сподіваюся на допомогу з боку кафедри дошкільної педагогіки і її керівника Оксани Миколаївни Лещенко. Адже так хочеться, щоб університет працював як слід. Думаю, що енергії у мене для цього вистачить.

З повагою **Н. ШРУБОК,**
випускниця дошкільного
відділу.

Захочу я — вплету у русі коси
Усі ромашки з польових доріг.
Захочу я — і вип'ю усі роси,
Що впали діамантами до ніг.
Захочу я — царівною ітиму

В моїх лугах, де впав свічадом
став,
Захочу я — русалкою плистиму
Між білосніжних лілій і купав.
Л. ЗАБАШТА.

ЖИТТЯ ФАКУЛЬТЕТУ—ЇЇ ЖИТТЯ

В нашому інституті Євгенія Василівна працює не так давно, але вона швидко завоювала авторитет і загальну повагу до себе.

Особиста привабливість і скромність, простота і щирість, сердечне товариське ставлення до своїх колег і студентів — риси, які прикрашають Євгенію Василівну.

Завжди урівноважена, вона однаково з повагою ставиться як до молодих асистентів і аспірантів, так і до досвідчених викладачів, до людей з великими заслугами в науці — професорів і доцентів.

Всі ці якості природно поєднуються в ній з принциповістю і вимогливістю до себе, до своїх колег, до студентів. Та за це не ображаються на неї навіть ті студенти, яких вона по кількості разів змушувала переробляти свої лабораторні роботи. Бо робить це вона тактовно, не принижуючи гідності студента. Та не тільки за людяність

люблять студенти Євгенію Василівну. Люблять вони слухати її лекції з астрономії, насичені завжди цікавим матеріалом, вміло пов'язані з останніми досягненнями радянської науки у завоюванні космосу. Ось зараз на факультеті готується диспут про Тунгуський метеорит, а скільки вже цікавих думок збудила в студентів Євгенія Василівна в процесі підготовки до нього.

Комсомольські збори чи засідання комсомольського або профспілкового бюро, виробничої наради чи політзаняття в групі — скрізь встигає побувати Євгенія Василівна. Життя факультету — її життя.

Ось чому комуністи факультету два роки вже одностайно обирають її своїм партійним керівником. Приємно їти поруч з таким товаришем як Євгенія Василівна, приємно працювати під її керівництвом.

В. КУХАР,
викладач.

На фото: Євгенія Василівна Сандакова

До роковин народження Тараса Григоровича Шевченка

Так, ти живеш у наші дні,
Ти з нами в праці і борні.
Ти з нами йдеш до сонця сходу,
Ти з нами, вольності пророк,
Приймаєш росяний вінок
Із рук радянського народу

М. РИЛЬСЬКИЙ

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ

Наприкінці лютого в м. Ніжині у будинку Педагогічного інституту імені М. В. Гоголя, де в гімназії вищих наук з 1825 по 1831 рік навчався Є. П. Гребінка, проходила наукова конференція, присвячена 150-річчю з дня народження письменника.

На конференції прочитано і обговорено такі доповіді: «Майстерність Є. Гребінки-байкаря» (проф. Київського педінституту П. К. Волинський), «Поетика байок Є. Гребінки» (доц. Ужгородського університету В. Л. Микитась), «Історичні повісті Є. Гребінки» (ст. наук. співробітник Інституту літератури АН УРСР С. Д. Зубков), «М. Михайлов про Є. Гребінку» (доцент Одеського університету А. В. Недзвідський), «М. Гоголь і Є. Гребінка» (доцент Ніжинського педінституту О. А. Білан), «Ластівка» Є. Гребінки» (проф. Київського педінституту І. І. Пільгук) і ін.

ВІДПОВІДАЛЬНИЙ ЕТАП РОБОТИ АГІТАТОРІВ

В рішенні партійного бюро інституту було поставлене завдання перед агітколлективами закінчити перевірку списків виборців до 1 березня.

Перевірка проходить в два етапи. Спочатку кожний агітатор повинен був переписати всіх виборців у закріплених квартирах, звірити, чи відповідає його список спискові виборців на агітпункті. Другий етап — запрошення виборців перевірити запис їх прізвищ, року народження і ін. Про всі непорозуміння, які виникають у ході перевірки, агітатори повинні негайно доповідати черговому членові виборчої комісії на агітпункті.

Серед агітаторів фізико-математичного факультету, яких близько 100 чоловік, на жаль, мало можна назвати таких, які б виконали рішення партбюро інституту. Як показують факти, там, де агітаційна робота проходила регулярно, успішно пройшла і перевірка списків.

Наприклад, по квартирах, які

закріплені за агітатором Кротевич (11 група математиків), перевірка повністю закінчилась ще 27 лютого. До 1 березня закінчилась перевірка списків у агітаторів Кондратюк (11 група математиків), Безсмертного, Коваль (11 група фізиків). Це кращий колектив агітаторів (старший агітатор Ю. Рудь, староста групи В. Марус). Майже повністю закінчили перевірку до 1 березня агітатори Корпусова і Юрченко (22 група математиків), Самоха, Сибірянська (31 група фізиків), Пашенко (32 група фізиків), Нехай (21 група фізиків) і ін. Добре працює група ст. агітатора М. Міняйлова.

Але є ще факти безвідповідального ставлення агітаторів до цієї важливої справи. Так, агітатори Малир, Розенвайн, Ключіна (22 група фізиків) тільки 2 березня намагалися самі відмітити всіх виборців по списку на агітпункті, що є грубим порушенням. На зауваження члена комісії вони відповіли грубістю. В цій же групі (ст. агі-

татор А. Войцехівський) в книзі обліку роботи зовсім не записана діяльність агітаторів Ключіної, Левковської, Лягун, Малир, Пономаренко, Савченко. І не дивно, що стан перевірки списків у цих товаришів зовсім незадовільний.

На 3 березня не перевірявся жоден виборець у агітаторів Дяченко і Лагодзинської (21 група математиків), а у т. Шелеха відмітилось тільки 3 чол., у т. Рашман (32 група математиків) — не відмітилось 36 виборців; агітатор Процюк заявив, що «вона вже працювала, а тепер нехай інші працюють».

В ці дні найважливіше завдання перед агітаторами — закінчити негайно перевірку списків виборців. Кожен повинен розуміти, що після цієї перевірки ще багато треба встигнути зробити, щоб дійсно підготовленими зустріти день виборів.

П. ДАВИДЕНКО.

керівник агітколлективу фізико-математичного факультету.

НАША МАРІЯ СЕМЕНІВНА

(Святковий роздум)

Чи є любов з першого погляду? Думаю, що є.

Це було майже давно. Взяти колись мене доля за руку та й повела курними дорогами до столиці. Зайшли ми з нею в університет, на філологічний факультет. А там люду сила-силенна! І всі здають документи. Кажуть, у чергу треба стати. Стала я з своєю долею. Стоймо. Сонце пече, піт тече, але стоймо, з ноги на ногу переступаємо.

...А черга, мов стіна кам'яна! Нарешті стало видно саму секретарку, яка скептично рилася в людських документах.

І що то вже за людина! І де її так мудро виховано? Якою до хлопців то й лагідніша, до іншого й защебече, усміхнеться, мов яєчка. А до дівчат — хоч перцю дай! От капосна личинка, не дівчина! Або буркне щось крізь шутливо обрані морщини вуста, або розкриє на тебе діапазон на повних три октави, та так забігають в неї очі, наче миші, що аж не по собі стане. А ще ж молода та зелена. Ти її по-людськи питаєш, а вона візьме ластерко і видивляється, хоч тоби хни. От, думаю, всяка тобі тільки та корчить з себе оселедця!

Давила я святу землю, давила, а далі «не винесла душа поета», пішла я з університету, бо почалася обідня перерва. Вона і до цього була, а це обідня...

Оце, думаю, університет! Здивувала мене «універсально культурна секретарка».

Тепер вже беру я свою долю за руку і простую далі, поки кінчиться та перерва.

Питає доля: — Куди ведеш? Кажу: — В люди!

Ішли бульваром і зайшли в інститут. Широкі сходи вели на другий поверх. Двері відчинені. Пропустила я свою долю вперед і сама зайшла. А тут секретарки, мов нарадились, і всі в один голос: — Ви на який факультет? Кажу: на філологічний. — То це до мене, прошу, прошу! — десь у кутку обізвалася жінка з приємним голосом. Біла неї було кілька осіб, що вручали свої долі в її руки.

Вона була повновидна, скромно одягнена, на скронях виділися срібні спіралі, на проділі гралася промені сонця, а лоб поораний глибокими складками; в очах горів вогонь життя і доброзичливості, і десь в самих чоловічках тремтів давній смуток, мов відбиток чогось важкого, пережитого, хвилюючого, страдницького.

Вона з усмішкою глянула на мене. Я з покірністю подала папку. Вона бережно розглядала папери... А я, мов зачарована, дивилася на неї. Мене вразила її людяність, теплота, щирість, жіноча ласка, від неї дихало материнським чуттям... Потім сказала, коли прийти на екзамени.

Ще іноді до неї злітали якісь знайомі їй дівчатка, певне вже студентки старших курсів, і все розпитували: — Коли буде Анатолій Кирилович? О котрій години?

Та все обліплювали її як бджоли гречку, а вона їм відповідала серйозно, точно, з невимушеною посмішкою.

В мою душу тоді закралось

сумління. Я подумала, що ця жінка — дружина Анатолія Кириловича, а він сам, певне, директор інституту, чи хтось із видних людей.

Бо звідки кому знати, коли він буде, та де він зараз?

Я тоді не знала, що таке декан. У нашій селі деканів не було.

...Це було майже давно. І коли я стала студенткою, то переконалася, що жінку цю шанують за сумлінну працю, за сердечність.

І хочеться мені попросити прощення, що тоді майнула в мене грішна думка.

Бо в нас ще зустрічається, коли за авторитет чоловіка та й жінку зайвий раз назвуть по-батькові.

Вибачайте ласкаво, людська людина, гідна цього слова. Ні! Ні! Її люблять... Моя любов до неї з першого погляду була не помилковою!

Її ніхто не назве на ім'я чи лише по-батькові, або й на прізвище, як це буває між нами. Нічого їй дивуватися. Бо студенти — це такий психологічний термометр, який вимірює серце й розум всіх, хто їх вчить, хто їх оточує.

Ні, ні, звать її всі — «Марія Семенівна» або «наша Марія Семенівна»!

Праця прикрашує людину, але й людина прикрашує свою працю. Мені радісно і приємно за добрих людей і хочеться від усього факультету поздоровити Марію Семенівну з 8 березня, побажати буйного здоров'я, плідної праці, довгих років життя, щастя!

Варвара ГРИНЬКО.

МАТИ

С Е С Т Р І

Дитинство моє надзвичайно просте:

Гречок заметіль і рожева пороша бузка...

Нам мати казала, коли йшла у степ,

Що бродять цигани, так в хату не треба впускать.

Я чув досить часто вказівки оті,

Бо в нас не любили бродячих гадалок-нероб.

Ми тата із фронту чекали тоді,

І мама казала: наш тато полковник-герой.

Г'яніли від сонця оранжеві гілки бузка,

Диміла вишнева віхола садів.

До доброго серця притиснув малого Лиска,

У нас чоловік на подвір'ї сидів.

З тобою купатись ходили ми в став,

Коли повернулись, то бачим, що дома в нас гість.

Та жаль, він нікого, мабуть, не застав,

Я ждав з нетерпінням, про що ж він тепер розповість.

А він посміхнувся і провів по рядах,

По срібнім сузір'ї численних своїх орденів.

Я так їх з захопленням скрізь розглядав:

От, думаю, щастя! Хоч парочку дав би мені.

Це тато був, тато! Я миттю ж до мами у степ;

Вона зрозуміла мене із півслів...

Але він не дав звать до хати рідню і гостей —

«Ми й так поговорим — не варто, не слід...»

Це тато був, тато! Він маму мою розлюбив,

Тоді я не плакав, я тільки мовчав.

Любив я рогатку, Лиска, самокат, голубів...

Тоді я не вірив ні в сум, ні в печаль.

Веселая кузня, натхненна мелодія криць,

У бронзових бризках іскристий метал.

Зайди, мовляв, чуєш, до кузні, коханий мій Гриць,

Ритмічно дзвеніла там кожна деталь.

А юність моя — це гарячі часи косовиць,

Це злив горобиних бірюзовий дріб,

Волошкові очі дзеркальних, дзеркальних криниць,

Чарівні скрипки поліських вітрів.

Путівка в Архангельськ, в далекий засніжений Братськ,

Де сопки та бурих ведмедів сліди.

І скрізь мені снилися черемхові кручі Дніпра,

Той шлях з вітряком, добра матір і ти.

Згадав, як вела наша мама з піснями у степ

Бадьорую ланку, невтомну в труді;

І тільки над вечір, як лунко трубив коростель,

Вона поверталася в старенький наш дім.

О як вона вдячна тим людям, що завжди і скрізь

Приходили в поміч, бажали добра.

Сховавши в хустину колючі іскорки сліз,

Вона не сприймала до серця образ.

Хоч вільну годину не часто в запасі я мав,

Та прагнув відвідати свій рідний поріг.

...Палав літній день, пофарбований в синю емаль,

Диміла гречана віхола полів.

З тобою купатись ходили ми в став,

Коли повернулись, то бачим, що дома в нас гість.

Але нашу маму цей гість не застав:

Вона вже померла. Він, мабуть, не чув про цю вість.

Це батько був наш. Він приїхав гостити —

Гостити! Хто дав право? Тобі нашим гостем не будь.

Який ти недобрый, сварливий, черствий...

Ти нам більш не тато, і нас ти назавжди забудь.

Забудь. Твоє ж серце уміє, уміє мовчати —

Чи може ти знову лишився вдівець?

Ти втратив, утратив простого, простого ключа

До наших допитливих, добрих сердець.

Без тебе ж ми, тату, зростали й зростем,

Такий ти далекий, чужий навіть став для Лиска...

Нам мати казала, коли йшла у степ,

Що бродять цигани, так в хату не треба впускать.

400 учасників

Ще ніколи змагання з спортивного стрільби в інституті не приваблювало такої кількості учасників. Назвемо цифру: 400. Сюди входять студенти, викладачі, навіть декани факультетів поспробували свої сили у цій хорошій справі колективу.

Варто відзначити, що третій спортивний розряд виконали Марус, Горбик, Сахно, Сищенко, Дринь, Хоменко, Берлаус, Поліщук, Петрик, Борецько, Толочко і ін., дуже хороших для першого разу результатів добились тт. Новохацький, Папуша, Руденко, Балюра, Лесь, Корнійчук, Пашун, Ролль, Волинський, Самохвалов і багато інших. Перше місце в змаганнях за звання чемпіона інституту серед чоловіків завоював студент фізико-математичного факульте-

ту Марус, 2, 3 і 4 місце поділили Горбик, Сахно, Петрик, що показали результат вище 86 очків.

Серед жінок найкраще виступали тт. Борисова, Рудь, Авер, Могер і деякі інші.

На жаль, результати змагань ще повністю не підбиті, отже невідомо, який із факультетів переміг. Про це буде сповіщено в наступному номері газети.

Хочеться побажати, щоб таких масових змагань у нас було якнайбільше, щоб проходили вони в такій же атмосфері організованості, були такими ж успішними.

В. РОЗНЮК,
наш кореспондент.

Редактор П. ХРОПКО.